

Opgeslokt in Droomwereld

Opgeslokt in Droomwereld

Marianne van Buul-van Zwet

Schrijver: Marianne van Buul-van Zwet

Coverontwerp + illustraties: Marianne van Buul-van Zwet

ISBN: 9789402136036

© Marianne van Buul-van Zwet

Ruis

Gefrustreerd draaide Gijs zich om in bed. Waarom lukte het nou niet? Vroeger lukte het toch ook altijd.

‘... vangen ...’

Wie zei dat? Geschrokken opende Gijs zijn ogen en keek om zich heen. Niemand. Misschien was het toch nog een restje droom.

Hij pakte zijn kussen beet, trok zijn knieën omhoog en probeerde opnieuw het laatste stukje droom terug te halen om daarmee in slaap te vallen. Weer bleef het zwart voor zijn ogen. Ongeduldig draaide hij zich op zijn buik. Misschien dat zo wel lukte. Hij kneep zijn ogen dicht en dacht terug aan zijn droom, maar er kwam niets.

‘Doe het nie.. Stop ermee,’ zei een stem.

Zie je, er was toch iemand, maar de stem klonk in zijn hoofd, niet in zijn kamer.

‘Wie ben je?’ vroeg Gijs zachtjes. Hij was er nog niet uit of hij het eng vond of niet.

‘Dominus.’

‘Domi-wie?’

‘Dominus, de Dromengod.’

‘Huh? Zei u dat echt?’ Gijs ging rechtop zitten. ‘Bent u een Dromengod?’

‘Ja, dat klopt. Stop .et doordrome.. .et is gevaarlijk. .aarom denk je .. niet meer kan doordromen?’

‘Datte, dat weet ik niet.’ Het voelde ontzettend stom om tegen een onbekende stem in zijn hoofd terug te praten, maar het leek wel of hij niet anders kon. ‘Hoe kan dat nou gevaarlijk zijn?’

'Dat komt Somnium Doordr.... .. gevaarlijk. ... probe... .. te slokken.'

De stem verdween in geruis.

'Wat?' riep Gijs.

'... geen dingen niet .. beïnvloeden mense. ... doordromen gevangen'

Gijs probeerde door het geruis heen de woorden te vangen, maar ineens was de stem weg. Hij staaarde naar zijn deken. Wat bedoelde de stem? Het leek wel of hij hem wilde waarschuwen voor iets. Maar voor wat? Het was allemaal zo gek de laatste tijd. Normaal was dit zijn lievelingstijdstip. Dan werd hij wakker en had hij nog genoeg tijd om te blijven liggen om door te dromen. Om zijn droom aan te passen en te veranderen zoals hij dat wilde. Maar de laatste paar weken lukte dat niet meer. En nu kwam er ineens een stem in zijn hoofd. Van een Dromengod nog wel!

'roomwereld .. in gevaar, ...ium gevangen ... w.....n'

Daar was de stem weer! Zou hij toch dromen? Maar, hij was klaarwakker.

'... ereld ... niet meer bol, innenstebuite., Somnium, ... eel kinderen en .ensen..., .evaarlijk... .. sleutel ...ig'

Gijs duwde met zijn vinger tegen zijn oor. Die ruis moest weg. De stem was zo niet te verstaan. Een slechte radioverbinding was er niets bij. Plotseling werd het stil. Heel stil. Geen stem, geen ruis. Helemaal niets.

'Weet jij nog wat je vannacht gedroomd hebt, Annefleur?' vroeg Gijs. Hij zat samen met zijn moeder op de rand zijn zusjes bed. Ze was een paar maanden geleden uit een hoge boom gevallen en kon sindsdien

niet meer lopen. Gijs ging elke dag even bij haar zitten om te kletsen. Maar hij kon steeds weer weg om leuke dingen te doen. Zij niet, ze moest elke dag naar het revalidatiecentrum.

Annefleur schudde haar hoofd. 'Geen flauw idee.'

'Mam?' Gijs keek naar zijn moeder. 'Weet je wat zo gek is? Vroeger kon ik altijd, als ik wakker werd, doorgaan met dromen en kon ik mijn droom veranderen zoals ik dat wilde, maar de laatste tijd lukt dat niet meer. Ik weet niet eens meer wat ik gedroomd heb. Het lijkt wel of er een muurtje om mijn dromen is gebouwd en dat ik er niet meer bij kan.'

'Dat is toch niet zo gek,' zei zijn moeder glimlachend. 'Bijna iedereen vergeet zijn dromen. Wist je dat je binnen vijf minuten nadat je wakker bent geworden al de helft van je droom vergeten bent en vijf minuten later al negentig procent?'

'Nee,' zei Gijs. 'Maar hoe kan het dan dat ik vroeger wel mijn dromen kon onthouden en verder kon dromen zoals ik het wilde?'

Hij krabbelde op zijn hoofd. Zou hij het zeggen van die stem in zijn hoofd? Ze verklaarde hem vast voor gek. Dan zou ze helemaal zeggen dat hij hulp nodig had.

Annefleur probeerde rechtop te gaan zitten in haar bed. 'Ik denk dat dromen echt bestaan,' zei ze. 'Volgens mij bestaat er een droomwereld en leef je daar 's nachts en kom je, zodra je wakker wordt, weer terug.' Ze vertrok even haar gezicht en vervolgde: 'Soms word ik wakker met tranen op mijn wangen, dan heb ik gedroomd dat ik huilde. Dan moet die droom toch echt zijn gebeurd, anders zou ik geen nat gezicht hebben.'

‘Wat hebben jullie toch veel fantasie,’ zei hun moeder. ‘Toevallig heb ik laatst iets over dromen gelezen.’

Gijs zuchtte. Daar begon ze weer. Ze probeerde altijd, maar dan ook altijd, alles te verklaren.

‘Volgens wetenschappers vergeet je dromen, omdat ze uniek zijn,’ vervolgde zijn moeder. ‘Normaal onthoud je door te herhalen, te oefenen en door nieuwe kennis samen te voegen met wat je al weet. Dromen zijn vaak vaag en onbegrijpelijk en de meeste dromen, droom je maar één keer. Daarom kan je ze waarschijnlijk niet onthouden.’

‘Maham,’ zuchtte Annefleur. ‘Doe niet zo moeilijk. Ik begrijp er geen snars van.’

‘Ja, mam. Stop alsjeblieft, zei Gijs. ‘Bovendien droom ik wel vaak hetzelfde en zijn mijn dromen helemaal niet vaag.’

Gijs pauzeerde even. Hij ging het gewoon zeggen, dan geloofde zijn moeder hem maar niet. ‘Er is iets gek aan de hand. Er zit iets zwarts voor mijn dromen. Iemand probeert ze tegen te houden en ik weet wie.’

‘Wie dan?’ vroeg Annefleur.

‘Dominus.’

‘Wie is dat?’ Zijn zusje keek hem nieuwsgierig aan.

‘Hij zegt dat hij de Dromengod is,’ antwoordde Gijs. ‘En dat doordromen gevaarlijk is.’

Snel keek Gijs naar zijn moeder. Als ze maar niet ging zeggen dat het onzin was. Dat er geen Dromengod bestond.

Ze pakte zijn hand en zei: ‘Volgens mij heb je je droom nog goed in je hoofd, het klinkt in elk geval als een spannende droom.’

‘Nee, mam, ik meen het,’ antwoordde Gijs. ‘Het was géén droom. Die stem was echt. Door die Dominus kan ik mijn dromen niet meer beïnvloeden.’

Zijn moeder zuchtte. ‘Sorry, jongens, ik wil jullie best geloven. Maar ik heb gewoon niet zoveel fantasie als jullie. Kom, ik ga een lekker ontbijt voor jullie maken. Hebben jullie zin in een warm croissantje?’

Gijs volgde zijn moeder naar de keuken.

‘Heb je er nog over nagedacht?’ vroeg ze.

Gijs schudde zijn hoofd. ‘Ik wil het niet.’

‘Je kan het toch op zijn minst proberen,’ probeerde zijn moeder. ‘Die mevrouw kan je laten inzien dat je meer kan en meer durft dan je zelf denkt.’

‘En toch wil ik het niet. Ik geloof er niet in.’ Gijs keek naar zijn schoenen en zei zacht:

‘Zo’n vrouw kan wel zeggen dat ik niet bang hoeft te zijn voor wat dan ook, maar zij kan heus niet voorkomen dat een hond mij bijt of dat er een dief in ons huis komt.’

Gijs’ moeder zuchtte. ‘Denk er toch nog maar over na. We hebben het er later nog wel over.’

De volgende ochtend werd Gijs vroeg wakker. Er zat opnieuw een zwarte muur voor zijn droom en hij had geen idee waar hij over gedroomd had.

Hij ging rechtop zitten. Zou hij zelf eens proberen de Dromengod op te roepen? Misschien kon Dominus uitleggen waarom doordromen gevaarlijk was. Kon hij helpen het weer voor elkaar te krijgen. Maar hoe zou je een Dromengod kunnen oproepen? Gewoon hard zijn naam

denken en er een gezicht bij verzinnen? Laatst had hij een boek gelezen over Poseidon, de zeegod met de drietand. Misschien leek hij daarop. Vanuit het niets verscheen het beeld van de zeegod in zijn hoofd. Het beeld vervaagde en er kwam een fel, wit licht voor in de plaats. Ondanks dat Gijs zijn ogen dicht had, werd hij bijna verblind. Ineens zag hij een oude grijze man met lange witte haren. Een eiland midden tussen de bergen. Het was mistig en wazig. Voor zover hij het kon zien, zag het er guur en dreigend uit.

‘Ga weg, ..et .. veel te gevaarlijk. om t. roepe. omnium Stop .. alsjeblic.. ...’

Gijs slikte. Zijn hart ging tekeer als een razende. Het beeld en de stem verdwenen. Hij moest het beeld terugroepen. Er was echt wat aan de hand!

‘Dominus! Dominus!’

‘Niet doen!’ riep de stem terug, maar op dat moment werd alles één grote waas.

Luchtbelletjes, duizenden luchtbelletjes dansten om hem heen. Zijn hoofd voelde als een slappe lappenpop en het leek wel of hij door de vloer zakte, weg, snel, steeds sneller. Het leek wel of er duizenden potten met gekleurde verf in zijn hoofd door elkaar draaiden en toen verschenen er beelden van slangen, onweer, vulkanen, bergen, wolven, ratten, planeten ...

En het was koud, steenkoud.

BOEM!

Caroline en Boris

‘Au!’ riep Gijs. Hij knipperde met zijn ogen om de sterretjes die hij zag te laten verdwijnen. Waar was hij? Hij zat op een grasveld. Achter het veld stonden huizen en ... Hij knipperde nogmaals met zijn ogen. Hij was echt hard op zijn hoofd gevallen. De huizen stonden ondersteboven. Iets verderop waren kinderen aan het voetballen.

Er rende een jongen met rode krulletjes op hem af. Gijs schatte hem een jaar of acht. Een groter meisje, van ongeveer zijn leeftijd, een jaar of twaalf, kwam achter de jongen aangerend. Ze bleven vlak voor hem stilstaan.

‘Kom jij ons redden?’ vroeg de jongen.

Gijs gaf geen antwoord. Er was echt iets mis met hem. De jongen en het meisje en de andere kinderen zagen het niet, anders hadden ze wel net zo verbaasd gekeken als hij. Er vlogen kinderen door de lucht en aan de struiken verderop hingen chocoladerepen.

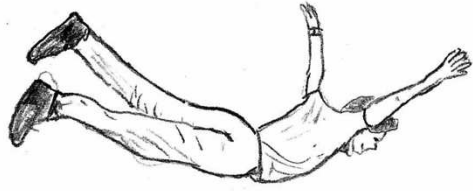
‘Misschien verstaat hij ons niet,’ zei de jongen tegen het meisje. ‘Spreek je Nederlands?’ De jongen articuleerde overdreven en ging nog dichterbij Gijs staan.

‘Huh? Ja, sorry. Wat vroeg je ook alweer?’

‘Kom jij ons redden?’

‘Eh...’

Hij was vast weer in slaap gevallen. Dat betekende dat hij weer kon dromen! Dan kon hij net zo goed meespelen en antwoord geven. Doen alsof het volstrekt normaal was dat hij hier was.

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij daarom. ‘Maar waarre, waar moet ik jullie eigenlijk van redden?’ Eigenlijk vond hij het wel grappig. Alsof hij iemand kon redden.

Het meisje keek hem strak aan. ‘Boris meent het met zijn vraag hoor. Er zijn al vaker mensen naar Droomwereld gekomen die zeiden dat ze ons zouden redden, maar die zeiden maar wat. En degenen die het wel probeerden, gaven het al binnen een dag op. Eigenlijk is het ook onmogelijk.’

Ze slikte. ‘Wij proberen al te ontsnappen sinds we hier zijn.’ Ze werd rood en zei met zachtere stem: ‘Eerst alleen ik en later wij samen.’

Ze keek naar Boris en vervolgde: 'We hebben zo'n beetje alle plekken op Droomwereld gezien. We kennen deze wereld bijna uit ons hoofd, maar het heeft niets opgeleverd.'

Gijs keek het meisje onbegrijpend aan. Waar had ze het over?

Boris draaide rondjes in de grond met zijn voet. Hij zag eruit alsof hij elk moment kon gaan huilen. Gijs wilde wat doen, maar wist niet wat. Hij begreep niet waar ze het over hadden. Hoe kon hij dan helpen? Onhandig legde hij zijn hand op de schouder van de jongen en stamelde: 'Eh, ikke...'

Boris keek op en leek al minder verdrietig. 'Je weet niet waar je bent, hè?' zei hij. Dat had ik eerst ook, toch, Caroline?' Hij wees naar het meisje naast hem. 'Zij is mijn zus.'

'Je bent opgeslokt en bent in Droomwereld,' zei Caroline, alsof het de normaalste zaak van de wereld was. In zijn ooghoeken zag Gijs wat vreemds. Hij keek opzij en zag een wandelende tak in het formaat van een mens. Zie je wel dat hij droomde.

'Ik merk dat je nog niet door hebt dat dit echt is,' zei Caroline een beetje ongeduldig.

'Au! Wat doe je?' vroeg Gijs verbaasd. 'Waarom knijp je me?'

'Je laten zien dat je niet droomt, maar dat je echt in Droomwereld bent. Je voelde toch dat ik je kneep? Geloof me nou maar, je bent opgeslokt.'

'Opgeslokt?'

'Dat zeg ik toch. Net als wij en alle andere mensen die hier zijn. Je was zeker aan het dromen en wilde er niet mee stoppen toen je wakker werd. Daardoor was je te lang bewust in Droomwereld aanwezig. Op zulke momenten kan Somnium je opslokken.'

'Wie?'

‘Somnium,’ antwoordde Caroline. ‘De Nachtmerriegod. Hij wil heerser worden over Droomwereld. Hoe meer mensen hij laat opslokken, hoe groter zijn macht wordt.’

Boris knikte.

‘Hij heeft Dominus, de Dromengod, verbannen,’ ging Caroline verder, ‘en ergens achtergelaten. Niemand weet waar en elke dag worden er meer mensen opgeslokt.’

Op dat moment fietste er een aap achter een ijscokar langs en duwde een ijsje in hun handen. Luid bellend en zingend fietste hij verder. Verbaasd keek Gijs de aap na. Het leek wel of Caroline en Boris het niet eens opmerkten. Caroline praatte gewoon verder.

‘Je hoort te kunnen dromen, doordromen of je dromen aan te passen en als je dan wakker wordt, hoor je gewoon weer in je eigen bed te liggen, alsof je nergens geweest bent.’

‘Ik snap er geen snars van,’ zei Gijs. Hij keek naar het ijsje in zijn hand, wat langzaam begon te smelten. De eerste druppel viel al op de grond. Het begon er steeds meer op te lijken dat dit alles geen droom was, dat het echt gebeurde. Zijn maag kromp samen.

Caroline keek hem serieus aan. ‘Ik meen het en we hebben weinig tijd te verliezen, want Somnium probeert iets met Droomwereld te doen. Wat, dat weet niemand, maar wel dat het iets ergs is. Er gaan geruchten dat als hem dat lukt, hier nooit, maar dan ook nóóit iemand meer weg kan.’

Gijs had zo vol ongeloof en verbazing zitten luisteren, dat hij voelde dat zijn mond openhing. Snel sloot hij zijn mond. Zijn hand was helemaal kleverig van het gesmolten ijsje.

Hij was echt in een andere wereld. Droomwereld bestond *echt*. 'Ik had een droom,' zei hij. 'Ik bedoel, als jullie dit zo zeggen was het waarschijnlijk geen droom, maar een waarschuwing. Was het echt-echt. Ik kreeg steeds een stem in mijn hoofd. Van de Dromengod, Dominus. Hij waarschuwde me voor Somnium.'

'Heb je hem gesproken?' vroeg Boris verbaasd.

Gijs knikte.

'Cool, zei Boris. 'Zei hij waar hij zat?'

'Nee. Of wacht, ik zag beelden van een oude man met lange, witte haren. Hij zat op een eiland dat omgeven was door hoge bergen.'

'Dan begrijp ik dat we hem nooit gevonden hebben,' zei Caroline.

'Hoe bedoel je?' vroeg Boris.

'Logisch toch. We hebben nooit bergen beklommen en dat eiland ligt tussen de bergen.'

'Is Droomwereld groot?' vroeg Gijs.

Caroline knikte. 'Ongeveer de helft van de aarde.'

'Groot dus,' zei Gijs. Terwijl hij naar Boris keek, ging er een steek door hem heen. Als ze al zoveel van Droomwereld hadden gezien, zaten ze hier dus al heel lang. Hij moest er niet aan denken dat Annefleur hier zat. Hij slikte een paar keer. Hij moest er namelijk ook niet aan denken dat hijzelf hier zat, maar dat was dus wel zo.

Als hij nou nog eens probeerde het beeld van Dominus op te roepen. Misschien kon hij er dan achter komen waar Dominus nou echt gevangen zat en wat er precies aan de hand was.

Of zou hij toch *nog* een keer proberen *echt* wakker te worden? Gijs duwde zijn nagels in zijn handpalmen en beet op zijn kiezen. Hij kneep zijn ogen harder dan hard dicht. Als hij nou niet wakker werd in zijn

eigen slaapkamer, was dit écht geen droom. Zat hij écht opgesloten in Droomwereld. Hij opende een oog.

Het gezicht van Caroline.

Geen droom dus...

Dan moest hij zorgen dat hij hier weer uitkwam. 'Weten jullie wie of wat Somnium is?'

'Een Nachtmerriegod.' antwoordde Boris.

Caroline knikte. 'En heel gevaarlijk.'

Gijs haalde zijn neus op, rilde en voelde al zijn haartjes recht overeind gaan staan. Misschien was Somnium wel een monster. Het was levensgevaarlijk om op zoek te gaan naar Dominus en al helemaal om hem te bevrijden uit handen van een Nachtmerriegod. Als het Somnium gelukt was om Dominus gevangen te nemen, dan moest hij wel heel sterk en slim zijn. Een God zet je niet zomaar gevangen.

Maar als Dominus niet bevrijd werd, kwam hij nooit meer thuis.

Gijs viste een stukje nagel uit zijn mond en trok het laatste losse velletje van zijn pinknagel af. Hij dacht opnieuw aan Annefleur. Alleen al voor haar MOEST hij hier weg zien te komen. Hij moest dus wel helpen zoeken. Nadat hij ook zijn andere pinknagel had afgebeten, vroeg hij: 'Heeft één van jullie pen en papier?'

Caroline keek hem verbaasd aan, maar Boris grabbelde in zijn rugzak en gaf hem een afgescheurd stukje papier.

'Wat ga je daarmee doen?' vroeg Boris.

'Mijn telefoonnummer opschrijven, voor het geval er iets gebeurd. Laat me maar.' Gijs propte het papiertje in zijn broekzak. Met een schorre stem zei hij: 'Ik ga met jullie mee.'

Hij voelde zich licht worden in zijn hoofd, zag vlekken en wankelde op zijn benen. Snel zette hij een stap opzij en hoestte even om de brok in zijn keel te laten verdwijnen.

Ratten

'Even stil zijn,' zei Gijs nadat hij zich hersteld had.. Hij kneep zijn ogen dicht en concentreerde zich zo hard hij kon. Hij probeerde het beeld van de Dromengod op te roepen, zoals hij hem thuis in zijn hoofd had gezien. Het werd licht in zijn hoofd. In het felle licht kwam vaag het beeld van de oude man naar voren. Hij zat nog steeds op een eiland. Gijs zag rotsen, met name aan de kust en verderop velden en bomen. Geen enkel ander mens. Het eiland was omgeven door water en het geheel werd omsloten door hoge bergen. Dominus deed iets met zijn handen. Gijs probeerde in te zoomen om het beter te kunnen zien. De Dromengod maakte een bol van zijn handen, schudde zijn hoofd en maakte zijn handen recht. Vervolgens kronkelde hij zijn handen bijna binnenstebuiten. Het was volstrekt onduidelijk wat hij bedoelde.

'Naar het oosten...' klonk de stem in zijn hoofd. '... Snel, nog .aar zeven dagen, dan is h.. te laa., steeds rechtdoor .aar het oosten, ... verschillende werelden, .achtmerries,ergen doorheen, niet overheen, ... belangrijk... opening. Pas op... Somnium, .. Nachtmerriegod. gevaar.... .. tijd is belangr., .og zeven dagen en dan .eef Somni.. d. .acht .oor altijd over..nomen. Sleutel.aast je.'

'Waarom ben je op de grond gaan liggen?' vroeg Boris. 'Wat zat je te mompelen?'

Verbaasd opende Gijs zijn ogen. Hij was inderdaad gaan liggen. Bovenop zijn gesmolten ijsje nog wel. Hij wreef over zijn hoofd, want hij had verschrikkelijke hoofdpijn. Hij had in korte tijd meer informatie gekregen dan hij normaal in een heel schooljaar kreeg. Het